

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/226/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615201456
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1615201456.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom: Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej: E. G., X. G. XX.XX.XXXX, V. J.: Š. X. XXX/XX, K., o zaplatenie 2.929,45 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky, zo dňa 4. mája 2017 č. k. 6C/294/2015-80, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Malacky, zo dňa 4. mája 2017 č. k. 6C/294/2015-80 v napadnutej časti zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 04.05.2017 č. k. 6C/294/2015-80 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.869,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,31 € od 15.01.2015 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 60,- € zastavil. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% a v časti zastavenia konania, z dôvodu späťvzatia nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2. Pred začatím konania vo veci samej žalobca zobral späť žalobu v časti 60,- €, ktorá predstavovala sumu 30,- € poplatok za výzvu na predčasné splatenie úveru a sumu 30,- € za dve upomienky (15,- € x 2). V konaní si žalobca uplatnil sumu 2.869,45 €.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 2, § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka § 1 ods. 1, § 2 písm. d) zák.č. 129/2010 Z.z., § 10c, § 3 ods. 1 Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že vychádzal zo skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého uviedol, že na základe úverovej zmluvy č. 126376 uzatvorenej dňa 19.05.2014 medzi žalobcom a žalovanou poskytol žalobca žalovanej formou splátkového bezúčelového úveru peňažné prostriedky vo výške 2.700,- €, s fixnou úrokovou sadzbou 17,9 % p.a., poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 135,- €, poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver 1,20 € mesačne, s výškou anuitnej mesačnej splátky 48,99 €, termínom splatnosti prvej splátky dňa 20.06.2014, počtom splátok 120, konečnou splatnosťou úveru 20.05.2024, výškou RPMN 21,48%, priemernou RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy 17,94 % a celkovou čiastkou, ktorú musí klient zaplatiť t.j. suma vo výške 6.013,80 €. Z výpisu z účtu žalovanej vyplýva, že dňa 19.05.2014 bol žalobcom poskytnutý úver žalovanej vo výške 2.700,-€. Keďže žalovaná nesplácala úver riadne a včas, žalobca výzvou zo dňa 23.12.2014 vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru v sume 2.868,23 € do 14.01.2015. Predčasné zosplatenie úveru v zmysle výzvy nastalo dňa 14.01.2015. Žalovaná do dňa predčasného zosplatenia uhradila na istine sumu 22,37 €. Dĺžna istina ku dňu zosplatenia tak predstavovala sumu 2.677,63 €, vyčíslený úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatených splátok do dátumu zosplatenia úveru predstavuje sumu 187,68 €, úrok z omeškania 5 % ročne vypočítaný z jednotlivých omeškaných dlžných splátok odo dňa splatnosti

jednotlivých splátok až do dňa zosplatnenia úveru predstavuje sumu 1,74 € a dva nezaplatené poplatky za poistenie nesplatených mesačných splátok sú v sume 2,40 €.

4. Súd prvej inštancie považoval žalobu žalobcu za čiastočne dôvodnú. Preskúmal obsahové náležitosti úverovej zmluvy zo dňa 19.05.2014 a ustálil, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V konaní bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 2.700,- €, po odrátaní dojednaného poplatku za poskytnutie úveru v sume 135,- €, s povinnosťou žalovanej splácať úver v mesačných splátkach vo výške 48,99 € so splatnosťou vždy k 20. dňu v mesiaci. Prvú splátku mala žalovaná uhradiť dňa 20.06.2014, termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý ku dňu 20.05.2024. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná uhradila splátky v celkovej sume 175,01 € s úhradou poslednej splátky v sume 9,37 € dňa 22.09.2014. Následne už ďalšie splátky neuhradila. Žalobca pristúpil listom zo dňa 23.12.2014 k zosplatneniu celého úveru a vyzval žalovanú k zaplateniu celého dlhu vo výške 2.868,23 € v lehote do 14.01.2015. Žalovaná z titulu zosplatneného úveru neuhradila žiadnu platbu. Vzhľadom na uvedené je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi zosplatnenú a neuhradenú časť úverovej istiny v sume 2.677,63 €, sumu riadnych úrokov vo výške 187,68 €, ktoré si žalobca uplatnil z neuhradených splátok do zosplatnenia úveru dňa 14.01.2015, sumu úrokov z omeškania 1,74 €, ako vyčíslený úrok z omeškania vo výške 5% ročne z každej omeškanej splátky do zosplatnenia úveru a sumu 2,40 € ako nezaplatené poplatky za poistenie splácania úveru. Súd prvej inštancie teda zaviazal žalovanú na úhradu dlhu v sume 2.869,45 €.

5. Žalobca si okrem toho nárokoval na zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne z dlžnej istiny t.j. zo sumy vo výške 2.677,63 € po zosplatnení (t. j. 15.01.2015) do zaplatenia, v časti ktorej súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z uznesenia ÚS SR IV. 476/2012 zo dňa 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. ÚS SR v citovanom ustanovení konštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené, resp., že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

6. Súd prvej inštancie zároveň priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.865,31 € (nezaplatenú istinu v sume 2.677,63 € a úrok z úveru vo výške 187,68 € do zosplatnenia) odo dňa 15.01.2015 do zaplatenia úveru. Poukázal na to, že výška úrokov z omeškania určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky ku dňu 15.01.2015 (prvý deň omeškania žalovaného s dlžnou sumou, t.j. deň nasledujúci po zosplatnení dlžnej sumy) bola 8,05 %, pričom žalobca si uplatnil len úrok z omeškania vo výške 5 % ročne. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal iba žalobcom požadovaný úrok z omeškania.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 2.929,45 €. V časti o zaplatenie sumy 60,- € vzal žalobca žalobu späť bez uvedenia dôvodu, teda zavinil zastavenie konania, preto je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania. Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a iné trovy jej zo spisu nevyplyvajú, a preto súd prvej inštancie žalovanej za zastavenie konania, z dôvodu čiastočného späťvzatie náhradu trov konania nepriznal. Žalobca potom, ktorý bol plne úspešný vo zvyšku úplatnej časti o zaplatenie 2.869,45 €, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že vec nesprávne právne posúdil. Žiadal, aby odvolací súd napadnutú časť rozsudku zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. K uplatneniu nároku na zaplatenie úroku aj po zosplatnení úveru žalobca uviedol, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, a teda aj po predčasnom zosplatnení. V tejto súvislosti poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár IURA EDITION. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov

sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj § 16 ods. 1 spotrebiteľského zákona. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, a moment jeho zániku nestanovuje. Žalobca ďalej poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje, v zmysle § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dluhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd ČR v rozhodnutí zo dňa 21.08.2014 sp.zn. 33Cdo/212/2014 (z uvedeného výkladu vyplýva, že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali).

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

10. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§379 a §380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP) .

11. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní v rámci podaného odvolania vychádzal aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020 z ktorého okrem iného vyplýva: „... Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

12. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo

by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

13. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

14. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú, ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

15. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody....“

16. V danom prípade Najvyšší súd SR v rámci uznesenia zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020 vyslovil právnu vetu, ktorá znie: „V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

17. Odvolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho konania bolo teda posúdenie, či žalobcovi vznikol resp. nevznikol voči žalovanej nárok na zmluvne dohodnuté úroky (tzv. úroky z úveru) vo výške 17,90 % ročne z uplatnenej sumy istiny t.j. zo sumy vo výške 2.677,63 € od 15.01.2015 do zaplatenia. V závere aj s poukazom na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rámci uznesenia zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020 má odvolací súd za to, že tieto úroky vo výške 17,90 % ročne z uplatnenej sumy istiny t.j. zo sumy vo výške 2.677,63 € od 15.01.2015 do zaplatenia žalobcovi síce patria, avšak najdlhšie do času, do kedy by žalobcovi reálne tento úrok z istiny pri riadnom plnení zo strany žalovanej vznikol. Inak povedané, žalobca má nárok na úrok z úveru vo výške 17,90 % ročne, z uplatnenej sumy istiny t.j. zo sumy vo výške 2.677,63 € od 15.01.2015 do zaplatenia, najdlhšie však do 20.05.2024. Vzhľadom k predmetnému názoru vysloveného Najvyšším súdom SR odvolací súd v záujme zachovania dvojnásťročnosti konania rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, pričom pri rozhodovaní bude súd prvej inštancie viazaný vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP a § 391 ods. 2, 3 CSP).

18. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne zároveň aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 odsek 1 CSP).

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).